

vrhu pominouti, pokud se týče zamítnouti, nýbrž bylo ohledně nich postupovati po rozumu § 224 ex. ř., to jest bylo při nejmenším částky na ně připadající uložiti na úrok. (§ 224 druhý odstavec ex. ř.). Vytýká tedy dovolací rekurentka, že ony úvěrové pohledávky nebyly zamítnuty, neprávem. Prikázav úvěrovou pohledávku Anny P. k hotovému zapravení, rekursní soud, pokud se týče první soud nepochybil. Podle § 224 prvý odstavec ex. ř. jest na úvěrovou pohledávku z nejvyššího podání prikázati peníz, kterým v rámci úvěru oprávněnému pohledávka vzešla. U úvěrové pohledávky Anny P. jest podle výpisu z pozemkové knihy poznamenáno, že tato pohledávka jest existentní a likvidní. Touto poznámkou, i když není právě podán důkaz, jest podáno dostatečné osvědčení, že v rámci úvěru a to v jeho výši Anně P. vzešla pohledávka a následkem toho po rozumu § 224 prvý odstavec ex. ř. byla přihlášená kauční pohledávka Anně P. právem prikázána k hotovému zapravení (srovnej rozhodnutí ze dne 4. května 1915 R II 279/15 Gl. U. n. ř. 7425) a odpor dovolací rekurentky proti hotovému jejímu prikázání, ježto prý pohledávka nevznikla, byl právem (§ 231 ex. ř.) odkázán na pořad práva. Dovolací rekurs jest opodstatněn jen potud, pokud napadá usnesení rekursního soudu proto, že byla též úvěrová pohledávka nezl. Rudolfa E. prikázána k hotovému zapravení. Nezl. Rudolf E. úvěrovou pohledávku jen přihlásil, ale neprokázal, aniž osvědčil, že mu z úvěrové pohledávky skutečně vzešel nějaký nárok. Spatřovati osvědčení, jak za to má rekursní soud, v tom, že pohledávku přihlásila poručnice, nelze. Následkem nedostatku průkazů pokud se týče uvedeného osvědčení (§§ 210, 224 prvý odstavec ex. ř. rozh. Gl. U. n. ř. 7425) nebylo úvěrovou pohledávku nezl. Rudolfa E. prikázati z nejvyššího podání k hotovému zaplacení, nýbrž bylo příslušný peníz po rozumu § 224 druhý odstavec ex. ř. uložiti u soudu na úrok. Na nezl. Rudolfa E. bude, by prokázal, jakým penízem mu z úvěrové pohledávky vznikla pohledávka, po případě by prokázal, že zadnější věřitelé jsou srozuměni s tím, by mu byl uložený peníz vydán. O tom, komu připadají úroky z peníze na úvěrovou pohledávku nezl. Rudolfa E-a, jakož i o tom, komu připadne po případě jistina (§ 224 druhý odstavec ex. ř.), jest dodatně rozhodnouti exekučnímu soudu.

Čís. 7870.

Užívá-li kdo jako spolunájemník celého sporného bytu jako nedílného celku, jest toto spolunájemní právo právem třetí osoby, bránícím výkonu exekuce vyklizením bytu i proti spolunájemníku.

(Rozh. ze dne 15. března 1928, R I 172/28.)

Exekuční soud k odporu Bohumily F-ové při výkonu exekuce proti pozůstalosti po Emilii H-ové na základě exekučního titulu jen proti této pozůstalosti znějícího nedal exekuci vyklizením sporného bytu provést proto, že Bohumila F-ová osvědčila, že bytu toho spolužívala

s Emilií H-ovou jako spolunájemnice, a podle názoru soudu první stolice v usnesení ze dne 26. listopadu 1927 nemůže býti nucena, by byt vyklidila na základě exekučního titulu jen proti její spolunájemnici znějícího, ježto jako spolunájemnice nemůže smrtí druhé spolunájemnice pozbyti zákonné ochrany v užívání tohoto bytu. Poněvadž vymáhající věřitelka toto Bohumilou F-ovou tvrzené právo spolunájemní popírala, tvrdíc, že Bohumila F-ová nebyla spolunájemnicí Emílie H-ové, nýbrž jen její podnájemnicí a že tudíž exekuční titul proti pozůstalosti Emílie H-ové jest vykonatelný též proti ní, byla Bohumila F-ová soudem exekučním poukázána s odporem na pořad práva s tím, by ve čtrnáctidenní lhůtě prokázala podání žaloby a by v téže lhůtě složila jistotu 5.000 Kč pro ohrožení nároku vymáhající strany ve smyslu § 44 ex. řádu. Rozhodnutí o stížnosti vymáhající věřitelky proti výkonu exekuce a o dalších jejích návrzích si soud exekuční vyhradil pro dodatečné rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí exekučního soudu stěžovala si jak vymáhající věřitelka tak i Bohumila P-ová. Vymáhající věřitelka uváděla v rekursu, že k odkladu exekuce nebylo zákonného důvodu a že exekuční soud nebyl oprávněn odložit rozhodnutí o její stížnosti proti výkonu exekuce, dále že Bohumila F-ová měla svá práva exekuci snad bránící uplatňovati žalobou před výkonem exekuce a, ježto tak neučinila, že nemá nároku na odklad exekuce, ježto její tvrzení, že taková práva ke spornému bytu má, k odkladu exekuce nestačí, posléze, že Bohumila F-ová, i kdyby byla spolunájemnicí sporného bytu, neměla by práva odporovati exekuci proti pozůstalosti po Emílii H-ové, ježto právo spolunájemní ji neopravňuje k výhradnému užívání bytu a tudíž výkonu exekuce také proti ní nebrání. Bohumila F-ová naproti tomu uplatňovala v rekursu, že se svým nájemním (správně spolunájemním) právem k bytu neměla býti odkázána na pořad práva, ježto má byt v držení a proti ní není exekučního titulu, dále že nemělo jí býti uloženo složení kauce 5.000 Kč, ježto vymáhající věřitelka ohrožení neosvědčila, když činže byla jí (Bohumilou F-ovou) z celého bytu řádně placena, případně pro vymáhající věřitelku skládána k soudu. Soud rekursní nejdříve vyložil, že v souzeném případě, třebaže zde nebylo formálního návrhu na odklad exekuce, jde vlastně o povolení odkladu exekuce z důvodu, že se třetí osoba brání výkonu exekuce, tvrdíc k bytu právo, výkon vyklizení nepřipouštějící, v rozhodnutí pak zabýval se dále jedině otázkou, zdali Bohumila F-ová má právo odkladu exekuce se domáhati. Otázku tuto zodpověděl soud rekursní záporně, poněvadž Bohumila F-ová v první stolici netvrdila, že jí ke spornému bytu přísluší právo nájemní, nýbrž jen právo spolunájemní a že proto ke tvrzenému jí teprve v rekursu právo nájemnímu jako k nedovolené novotě nemůže býti přihlíženo. Poněvadž podle názoru rekursního soudu pouhé právo spolunájemní Bohumilou F-ovou tvrzené výkonu exekuce vyklizením bytu nepřekáží, měl soud exekuční přes odpor Bohumily F-ové v exekuci pokračovati a důsledkem toho rekursní soud, jenž tento svůj právní názor opřel o rozhodnutí nejvyššího soudu čís. sb. 6727 sb. n. s. zrušil k rekursu vymáhající věřitelky usnesení soudu první stolice a nařídil mu, by pokračoval v řízení po právní moci

tohoto usnesení. Dalšími vývody v rekursu vymáhající věřitelky proti usnesení soudu první stolice, a důvody rekursu Bohumily F-ové se soud rekursní, poukávav tento rekurs na své rozhodnutí, vůbec nezabýval, ježto toho nebylo podle jeho právního názoru potřeba.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a vrátil spisy rekursnímu soudu s poukazem, by o rekursech vymáhající věřitelky a Bohumily F-ové znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Napadené usnesení, třebaže zní na zrušení rozhodnutí soudu první stolice, jest ve skutečnosti změnou tohoto usnesení a jest proto dovolací rekurs proti němu přípustným, i kdyby jeho právní moc nebyla bývala vyhrazena. Názor soudu rekursního, že Bohumilou F-ovou tvrzené právo spolunájemní výkonu exekuce vyklizením bytu nebrání, není správným, neboť nelze všeobecně říci, že právo spolunájemní ať vykonáváno bylo jakkoli tedy za všech okolností, nemůže býti právem třetí osoby, bránícím výkonu exekuce vyklizením bytu. Užívala-li Bohumila F-ová jako spolunájemnice Emilie H-ové celého bytu sporného, jako nedílného celku, bylo toto spolunájemní právo Bohumily F-ové právem, bránícím výkonu exekuce vyklizením bytu i proti spolunájemnici. Nebylo proto novotou v řízení opravném nepřipustnou, mluvila-li Bohumila F-ová ve svém rekursu o příslušejícím jí právu nájemním, pokud se týče o držbě práva nájemního ku spornému bytu, a není novotou ani její tvrzení v dovolacím rekursu o povaze práva spolunájemního příslušejícího jí ke spornému bytu, ana již v první stolici tvrdila, že jí ke spornému bytu přísluší spolunájemní právo, bránící výkonu exekuce vyklizením bytu na základě exekučního titulu proti spolunájemnici znějícího a proti ní podle § 568 c. ř. s. neplatícího, ježto neodvozuje své právo k bytu od zemřelé Emilie H-ové. Poukaz rekursního soudu na rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 6727 sb. n. s. nemá pro tento případ významu, neboť skutkový podklad toho rozhodnutí jest zcela jiný a zásada, že právo spolunájemní neopravňuje spolunájemníka k návrhu na odklad exekuce, v této všeobecnosti neplatí, ježto by se to přičilo povaze práva spolunájemního vztahujícího se nedílně na celý byt, o kteréžto právo spolunájemní v onom případě však nešlo. Kromě toho sluší též poukázati k tomu, že v onom případě nebylo spolunájemníku přiznáno právo k odkladu exekuce proto, že povinná strana měla náhradu za byt, který měla vykliditi a v příčině té jeden ze spolunájemníků odpíral druhého přijati do bytu společně najatého a chtěl ho ponechati v bytě, který pronajímatel jen do úpravy tohoto bytu zatím oběma společně poskytl. Tohoto předpokladu není v případě, o nějž se zde jedná. Proto bude na soudu rekursním, by s právního hlediska shora uvedeného přezkoumal rozhodnutí soudu první stolice v otázce, zda spolunájemní právo stěžovatelky v projednávaném případě je toho rázu, že brání výkonu exekuce vyklizením bytu a by též ostatní, jak v rekursu vymáhající věřitelky tak i v rekursu Bohumily F-ové proti rozhodnutí soudu první stolice uplatněné důvody podrobil případnému rozhodnutí.